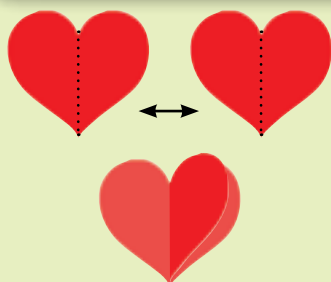

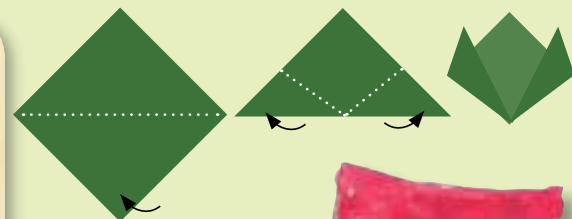
Szívárvány

2014. MÁRCIUS • XXXV. ÉVFOLYAM • 373. SZÁM

Szodorai Melinda szilágysomlyói osztálya kettőbe hajtott szívecskékből, Pál Adél és Kádár Tünde kézziszentkeresztí kisdíákjai pedig piros-fehér-zöld tulipánokból ragasztottak gyönyörű, térhatású kokárdát. Kövessétek a kis rajzokat.

Kálmán Anita,
Nyáradszereda

Harai Rebeka, Zabola

Czikó Kamilla, Csíkszentgyörgy

Piros-fehér-zöld
a magyar zászló,
és piros-fehér-zöld a szalagrózsa (a kokárda) is,
amelyet a forradalmárok viseltek 1848 március 15-én.
Készítsetek nemzetiszín kokárdát, zászlót,
csákót, pártát, és ünnepeljete
büszkén, vidáman.

DÖME ZSUZSA

Zászló

Nem tudom, hogy miért piros
felső része, mint a vér,
de pipacsnak pírja nélkül
a mi zászlónk mit sem ér.

Bár tudnám, hogy miért éppen
fehér lett a közepe!
Talán hogy a sebeinket
bekötözhessük vele?

Jól tudom, a remény színe
évszázadok óta zöld,
s talán azért van legalul,
reményt szüljön majd a föld.

Nem tudom, hogy miért piros,
miért fehér, miért zöld,
csak azt tudom, hogy nélküle
színtelen lenne a Föld.

Kovács-Minyóka Erzsébet
óvó néni mákófalvi csoportja
nemcsak kokárdát, hanem
huszárt és lovat is készített
Március 15-ére.

Kevély Kereki

MÓRA FERENC nyomán

Kevély Kereki volt a legmódosabb ember a szentmártoni határban. Házainak, földjeinek maga se tudta számát. Négylovas hintón járt tán még az udvarra is, aranyból volt tán még a csizmavakaró kése is. A gazdagságánál csak a kevélysége volt nagyobb Kereki uramnak.

– Aki pénzes, legyen kényes – mondogatta kevélyen, s megkívánta, hogy előtte mindenki lekapja a kalapját, ő viszont senkit meg nem süvegelt.

Egy napon a szegény falusiak közé kocsikázott. Hej, sietett ám mindenki lekapni a süvegét a nagy úr előtt! De a sok födetlen fej között Kevély Kereki meglátott egy darutollas süveget, valami nyurga fiatalember fején. Hosszú, sápadt legény volt, csak nagy, fekete szeme égett, mint a parázs. Vándorló diák lehetett, látszott a szegényes ruháján, a poros csizmáján.

– Tán cinegét tartogat a süvege alatt, hogy nem meri megemelni? – horkant rá mérgesen Kereki.

– Nem ismerem az urat – felelte csöndesen a diákféle.

– Micsoda, hát nem lehet énbőlőlem kinézni, hogy ki vagyok, mi vagyok?! – kiabálta Kereki nekivörösödve. – Kapja le a süvegét, fiatalember, mert száz csikó fickándozik a zsebemben! Éppen most eresztették ki a körmöci ménesből őket.

Azzal ráütött a zsebére, hogy megcsendültek benne az aranyak.

De már erre még hátat is fordított a legény, s csak úgy a válla fölül szólt vissza:

– Meg nem süvegelem senki száz aranyát.

Összenéztek a falubeliek, mert tetszett nekik a beszéd, de annál jobban megzavarodott Kereki.

– Ha megfeleznénk a száz aranyat? – mosolygott kínjában. – Ötven aranyért már csak megbílhetheti a sipkáját az ilyen szegény diák?

A diák átvette, s megcsörrentette az ötven aranyat, aztán legyintett:

– Nekem is van most már annyi aranyam, mint kegyelmednek, hát akkor mért köszönjek én előbb?

Kevély Kereki alázatosra fogta a szót:

– Kedves öcsémuram, fogadja el tőlem még ezt az ötven aranyat, és tiszteljen meg a köszönésével.

A diák eltette a másik ötven aranyat is, és ráförmedt Kerekire:

– Miért köszönnék, mikor kendnek üres a zsebe, az enyémet meg száz arany húzza?! Aki pénzes, legyen kényes, akinek meg üres a zsebe, az háromszor is kapja le süvegét a magamformájú módos ember előtt!

Lett erre olyan kacagás, hogy tán még most is hallja kevély Kereki, pedig lóhalálában vágatott ki a faluból. A diákember szétszította a száz aranyat a szegények közt, aztán igyekezett el a hálálkodások elől.

– Csak a nevét mondja meg legalább, diák úr – rimázkodtak neki –, hogy legyen kit áldani még az unokáinknak is!

– Petőfi Sándornak hívnak – szólt vissza a diák, és búcsúzóban meglengette darutollas süvegét.

TOMOS TÜNDE rajzai

TOLNA ÉVA

Télűzős vers

Szelek szárnyán jött a Tavasz,
érkezése nem titok,
örömükben ágról ágra
ugrálnak a mókusok.

Készülődik a Tél,
amikor meglátja,
a maradék havat
gyűjti tarsolyába.

– Állj meg, Tél barátom!
Búcsúzzunk el szépen!
Régi szokás járja
ezen a vidéken

– mondja a szép Tavasz
köszönésre várva.
Válasz helyett a Tél
csak szakállát rázza.

Azután eltűnik,
mintha köd nyelné el...

*

Nyílnak a virágok
Tavasznak jöttével.

LÁSZLÓ NOÉMI

Március

Tavasz, tavasz: csudajó!
Elolvadt a hógolyó.
Pitypangmező mosolyog,
elbújtak az angyalok.

Rügyek bomlanak a fán,
bólogat a tulipán,
s még ha cuppog is a sár,
simogat a napsugár!

NAGYÁLMOS ILDIKÓ

Jótevő-vers

Pacsirta- és rigófüttyel
– a természet imígy beszél –
tavaszanyó megérkezett,
színes virágokról regél.
Aranyhajú napsugárról,
üde zöldről, hosszú nyárról,
esti sétákról a parkban –
elmeséli mindezt dalban.
Mezítlábas futóversenyt
szervezünk a gyerekeknek,
gyere te is, azt olvastam:
jót tesz ez a szervezetnek.

GÚBA-KEREKES ZSÚZSA rajza

CSEH KATALIN

Szellő- lányok

Szellőlányok
lengé ruhában
kerti fák közt
ugrabugrálnak.

Lengő trapézon,
felszél hátán
röpülnek máris,
égig szállván.

Teleholdon
megpihennek,
sóhajtnak egyet,
s útra kelnek,

még messzibbre,
csillagokba,
pottyannak égi
vigalomba.

A cibereleves

Magyar népmese

Egyszer egy ember elment vendégségbe egy barátjához, s ott megkínálták ciberelevessel*. Módfölött jólesett neki, s elhatározta, hogy ezután mindig ciberét főzet a feleségével. Csak attól félt, hogy amíg hazaér, elfe-

*cibereleves – aszalt gyümölcsből, korpából főzött, savanyú leves

lejt, s nem tudja megmondani a finom leves nevét a feleségének. Éppen ezért hazafelé egész úton mondogatta magában:

– Cibere, cibere, cibere...

Egyszer egy hídra ért, s lenézett, hogy lássa, mekkora a víz. Abban a pillanatban elfelejtette a leves nevét. Gondolta, beesett a vízbe, s ott kell megkeresnie, hogy újra eszébe jusson.

Amint ott keresgélt a vízben, egyszer csak arra jött egy úr hatlovas hintóval. Megállott a hídon, és lekiáltott:

– Mit keresel ott, hé?!

– Ha tudná, az úr is keresné – válaszolta az ember.

Az úrnak sem kellett több! Azt gondolta, hogy ki tudja, milyen nagy kincset keres a mi emberünk, hamar lefutott hát, beállott térdig a sárba, iszapba, s könyökig matatott benne.

Ott matattak vagy két órát, de nem találtak semmit. Az úr megunt, s mérgesen fakadt ki:

– Én nem keresem többet, még ha a Dárius kincse is! Úgy összetapostuk ezt a sárt, hogy olyan, mint a cibere.

– Ez az! Megtalálta! – kiáltotta az ember.

Megköszönte, s azzal indult boldogan haza.

Az urat pedig kicsi híja, hogy meg nem ütötte a guta.

Keresgélés közben mindenki sáros lett.
Felismered, hogy kit vagy mit rejt a sárköpeny?

DONKÓ LÁSZLÓ

Kikelet lett!

Tél volt. Hó hullt,
Varjú fázott,
A köd folyton
Csak pipázott,
Ritkán látszott
A hegy orma,
Völgyben szél járt
Zakatolva...
Csoda esett
Hegy közt mára:
Szép völgyeit
Más szél járja,
Langyos szellő
Friss illattal,
Havat hökkent
A hegykatlan,
Vörösbegy szól:
„Ki-ke-let lett!”
Virul a völgy
Meg a lelked.

A szántóvető meg a betűvető

Betoppant a tavasz. A szántóvető hajnalban kelt, és felszántotta négy kis földdarabját. De bevetni már nem tudta, mert amikor kupájával a hombárba nyúlt, egy szem gabonát sem talált benne. A hosszú tél alatt mind elfogyott a búza, a kukorica, az árpa, a zab. Szegény ember vetőmag nélkül maradt. Állt a föld végében, és tanácstalanul kémlelte a láthatárt.

Másnap reggel egy vándorkereskedő tűnt fel a poros országúton, nyomában kisebb-nagyobb zsákokkal, tarisznyákkal, átalvetőkkel megrakott, furcsa karaván haladt. Elöl andalgott egy antilop, utána ágált egy ártány, utána bandukolt egy bika, utána cammogott egy cica, utána csúszkált egy csiga, utána dülöngélt egy dromedár, utána eredt egy elefánt, utána érkezett egy ékfarkú lile, utána futott egy farkas, utána galoppozott egy gazella, utána gyalogolt egy gyémántgalamb, utána haladt egy hiéna, utána imbolygott egy iguána, utána jött egy jaguár, utána kullogott egy kecske, utána loholt egy leopárd, utána mendegélt egy medve, utána nógatta magát egy nádirigó, utána nyargalt egy nyest, utána osont egy orrszarvú, utána őgylgett egy őz, utána poroszkált egy pari-

pa, utána rohant egy rénszarvas, utána somfordált egy sakál, utána szaladt egy szamár, utána trappolt egy tulok, utána totyogott egy tyúk, utána ugrált egy unkabéka, utána ügetett egy ürge, utána vonult egy vidra, utána zötyögött egy zebra, a sort pedig egy zsongó fejű zsiráf zárta.

Amikor a karaván a szántóvető földjéhez ért, a kereskedő így köszöntötte a gazdát:

– Adjon az Isten jó termést!

– Adjon az Isten, de miből? Vetőmag nélkül nem kelhet ki egy szál gabona sem – kesergett a szegény gazda.

– Ha csak ennyi a gondja kelmednek, ezen segíthetek – biztatta a vándor. – Úgyan-is híres betűvető vagyok. Mondja, melyik földjében milyen gabonafélét sze-

retne természeteni, és máris bevetem első osztályú gyöngybetűkkel. Meglátja, olyan termése lesz, hogy ősszel alig tudja betakarítani.

– Az elsőbe búzát szerettem volna vetni – felelte kétkedve a szántóvető.

A vándor levett egy **b** betűvel telt zsákot a bika szarváról, egy **ú** betűvel megrakott batyut az unkabéka hátáról, egy **z** betűt rejtő átalvetőt a zebra nyakából, egy **a** betűtől dagadót az antilopról, és bevetette betűvel a felszántott, megboronált földet.

– A másodikba kukoricát szeretnék - szolt a gazda már reménykedve.

A betűvető leoldozta a kecske, az unka, az orrszarvú, a rénszarvas, az iguána, a cica és az antilop hátáról a **k**, **u**, **o**, **r**, **i**, **c**, **a** betűkkel telt zsákokat, és beleszórta a sok betűt a második földbe.

– A harmadikba zab kellene – sóhajtott a szántóvető,

és pillanatok alatt lekerült a **z** betűs zsák a zebráról, az **a** betűs az antilopról és a **b** betűs a bikáról.

Fél óra sem tel el, s a föld bevetetten állt.

– A negyedikbe árpa lenne jó...

Alighogy a gazda kimondta a szót, kivált a sorból az ártány, a rénszarvas, a paripa, az antilop, és földre vetették nyakukból az **á**, **r**, **p**, **a** betűkkel megrakott átalvetőket. Nemsokára az árpafölddel is elkészültek.

Ekkor a betűvető elköszönt a szántóvetőtől, és elindította a karavánt.

A gazda el sem mozdult földjei mellől mindaddig, amíg ki nem kelt a vetés. Ekkor elkurjantotta magát, és örömeiben kilenc bukfencet vetett a zöldellő búzaföldön.

SIKÓ-BARABÁSI ESZTER

A magasban

SZILÁGYI TOSA KATALIN rajzai

Sára lehúzta a papucsát. Aznap pillangós zokni volt rajta, gondolta, abban könnyebb lesz. Ma talán sikerül feljutni a legeslegtetejére.

Búcsút vett a rózsaszín nyúltól, és elindult. Az elején könnyen lépdelt és szökdécselt, sőt szökdellt és lépdécselt. Kapaszkodott egyre feljebb. Észre se vette, s már feleútnál tartott. Hirtelen megváltozott a kilátás. Alatta, fölötte, körülötte mindenfelé öklömnyi, bolyhos kis jószágok jelentek meg. Csudaszép színekben pompáztak, s kedvesen pislogtak a lánykára.

– Ó! – kiáltott Sára lelkesen. – Úgye megszิมogathatlak titeket.

– Jaj ne! Vigyázz! – sikkantott a pillangó Sári bal bokája táján, ám ő nem hallotta.

Hogy is hallhatta volna egy hímzett pille kiáltását... Félkézzel megpaskolt egy bojtszerű, kék lényecskét. Ám alighogy hozzáért, a bojt elkezdett rikácsolni:

– Túlki, túlki, túlki! – csárogta, s belecsimpaszkodott Sári hajába.

A többi gomolyag is sivalkodni kezdett:

– Cshivagy, csivagy!

Sárirra kapaszkodtak, s csimbókokban fityegtek lábáról, hajáról, ruhájáról.

– Túlki-cshivagy, túlki-cshivagy! – hangicsáltak mindnyájan, hogy a kislány majd megsüketült.

Már mind rajta lógtak. Sára moccanni sem bírta a súlytól meg a hangzavartól.

Akkor a két hímzett zoknipille összekacsintott, és meglebentette a szárnyát. Sára nagy nehezen lépett egyet, majd még egyet, s mire a harmadikat lépte, a bojtlények szertefoszlottak. Könnyedén mászott hát tovább, csak a zoknija szorította kissé. Nem csoda, hiszen a pillangók egészen összezsugorodtak rajta a nagy munkától.

– Még egy kevés, és fennvagyok – biztatta magát Sári összeszorított foggal.

Végre ott állt legfelül. Örömeiben a jobb orcáján kinyílt egy rózsa, a balon meg egy tulipán.

Akkor lépett be anya. Meglátta feje fölött a pillangós zoknikat.

– Jujj, vigyázz! – sikkantotta.

Kezével nyomban be is tapasztotta száját, de túl későn. A jujjmadár már kiszabadult, s egyenesen Sári felé süvöltött. Csapkedte a fülét, bökölte a kezét, hogy alig lehetett kapaszkodni tőle.

Akkor valahonnan kiáltás harsant:

– Ügyes vagy, Sári! – és Samu nyomatékul tapsolt párat.

A jujjmadár nyomban megriadt, és kiröppent az ablakon. A kislány pedig végre büszkén szemlélődhetett.

Olyan más volt minden onnan a magasból – a bordásfal tetejéről.

MARKÓ BÉLA

Hullámvasút

Itt mindenkinek szabad félni,
itt mindenki sikoltozik,
s a lentiek úgy néznek minket,
akár egy izgalmas mozit.

Mi félünk, és ők szórakoznak,
pedig csak mi vettünk jegyet,
ők ingyen kacagnak ki engem,
én pedig pénzért szenvedek.

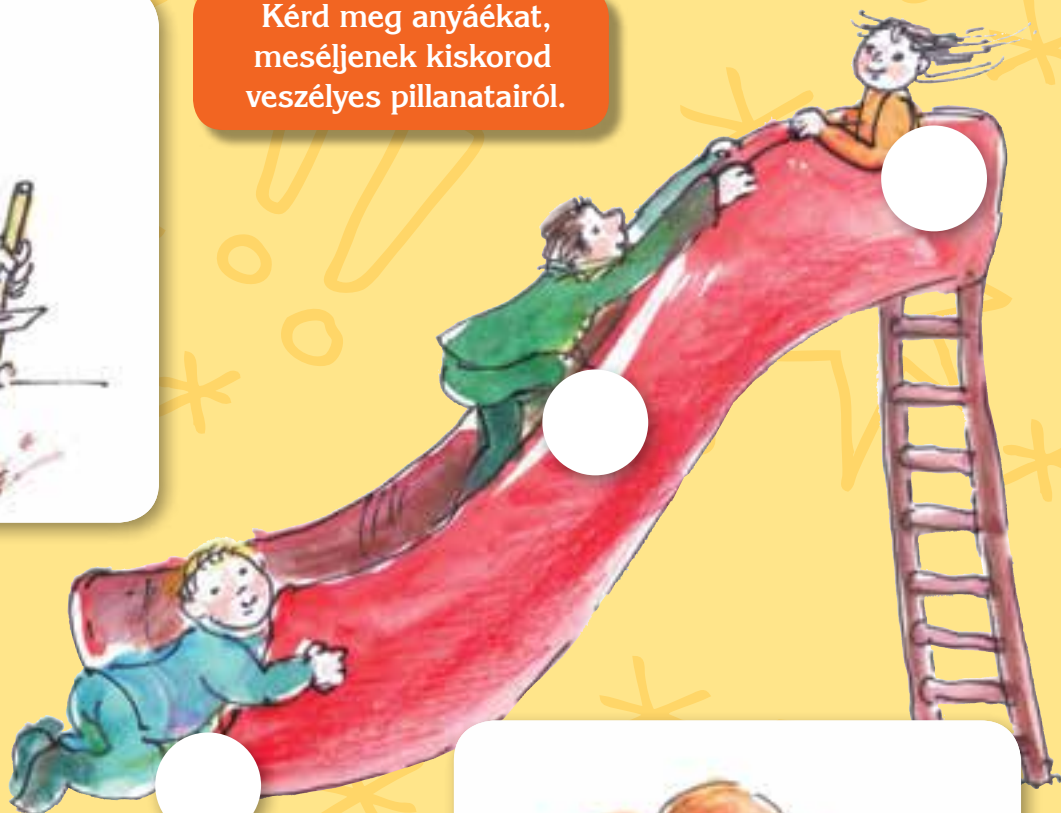

Hányszor hallod naponta: Nem szabad!
Ne tedd! Azért a sok tilalom,
hogy veszélybe ne sodord magad.
Rajzolj fekete pontot a tilos, pirosat
a megengedett helyzetek mellé.

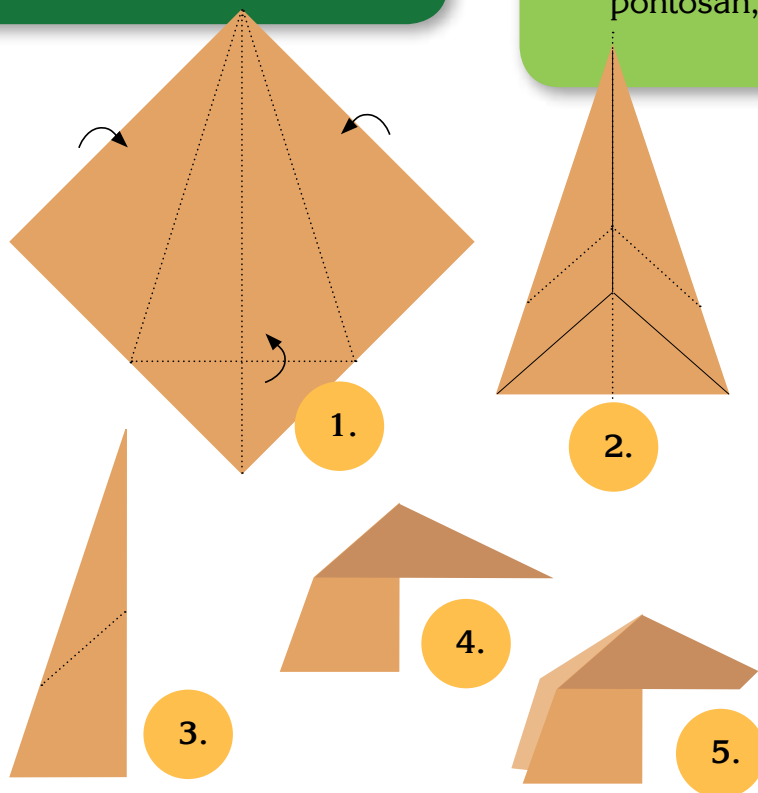
BAK SÁRA rajzai

Kérd meg anyáékat,
meséljenek kiskorod
veszélyes pillanatairól.

Lóra, huszár!

Kiss Klára tanító néni osztálya a gyergyószentmiklósi Fogarasy Mihály Iskolában lobogó sörényű paripát és nemzetiszínű fenyő-origamit hajtogatott, majd hurkapálcára ragasztották pontosan, szépen elkészített munkájukat.

A négyzet alakú lap két sarkát hajtsd középre, alsó csücskét pedig fel (1). A keletkezett háromszöget (2) hossz tengelye mentén tűrd hátra (3), a jelzett vonal mentén pedig hajtsd le a felső csücsöt (4). Most nyisd szét a formát, úgy hajtsd vissza a felső csücsöt (5). A csücskét tűrd be – ez lesz a ló orra. Rajzolj mindkét oldalára szemet, a hátsó nyílásba ragaszd a papír- vagy cértasörényt, illetve a pálcikát.

Pál Adél és Kádár Tünde tanító néni
kézdiszentkeresztí kisdíákjai a lovacska
„bot-testét” is maguk sodorták: papírból.
Szép kokárdájukat te is elkészítheted.
Vágd ki a részleteket, és ragaszd össze,
majd pálcikára a rajz szerint.

BERTÓTI JOHANNA

Ceruza

Megfenik a hegyezőben,
a ceruza hegye bőszen
harcra készen áll.

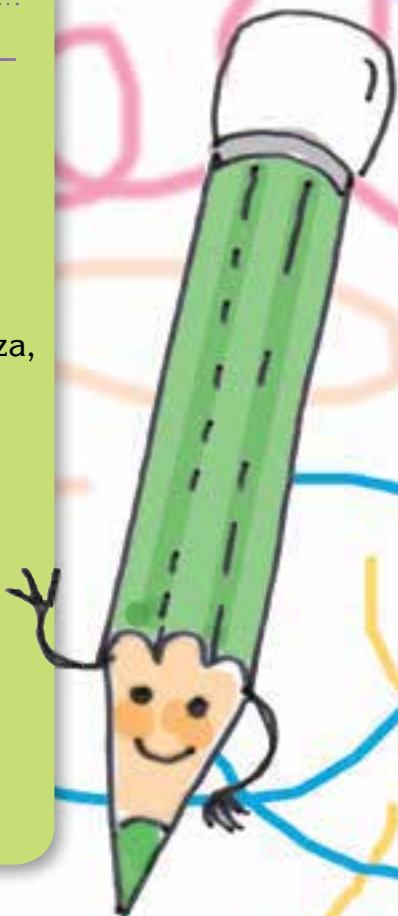
Kriksz és kraksz és irkafirka,
éles éllel karcol, harcol a ceruza,
hidegvérrel
karmol, körmöl
grafit-karmolást a lapra.

Néha, mikor bőbeszédű,
dől belőle, dől a betű,
mint kötőtű,
horgol, hurkol,
mint az orsó,
olyan gyorsan
pereg, pörög, forog, hadar.

Hegyezd meg a ceruzád, és légy betűve-
tő: hurkold, kanyarítsd nyomtatott és
írott betűkkel, amit Kati néni lerajzolt.

CERUZA

ceruza

Máskor gyöngybetűket fűz
a célnavékony vonalakra:
az á-t, az ó-t kerekíti,
a többit meg kanyarítja,

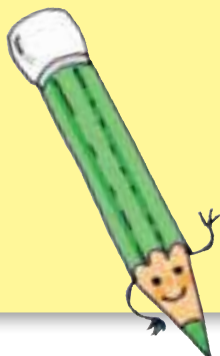
s hogyha szól a gramofon,
korcsolyázik a lapon.

Kerek radírral derekán
pörög, mint a bűgőcsiga.

Végül, ha csonkig hegyezték,
eltűntették, elfeledték,
senki sem beszél már róla,
pedig látod, te is látod,
ezt a verset is ő írta.

C

c

Z

z

H

h

T

t

CS

cs

K

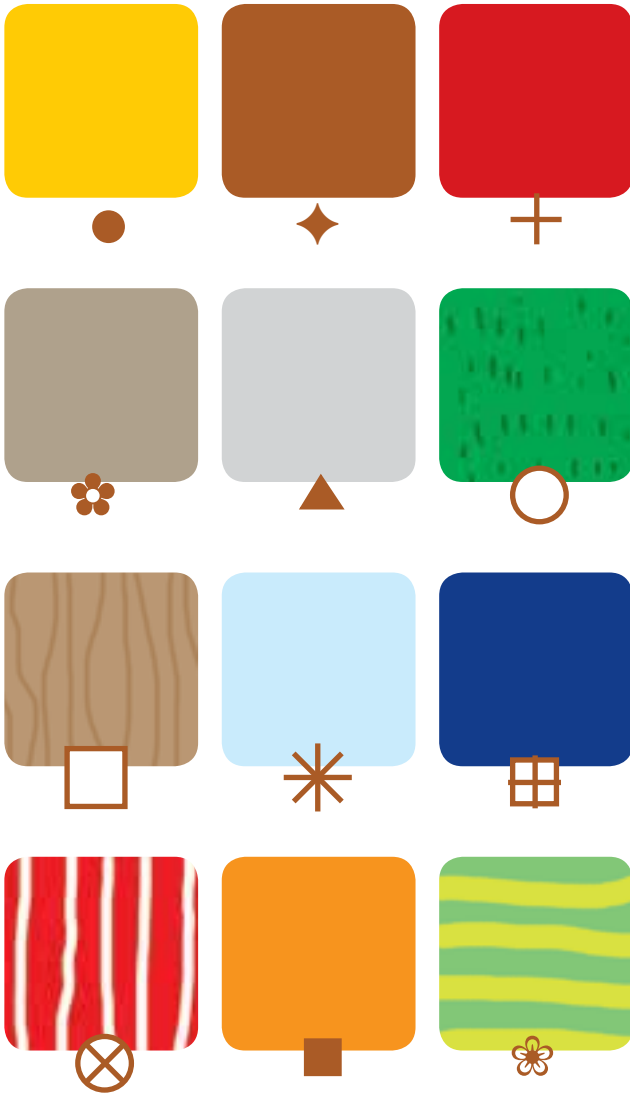
k

FODOR SÁNDOR

Örvendezzünk!

Hová tűnt Kukucsi?
Színezd ki a rajzot a jelek szerint.

Igaz, hogy Vízirigó falánk volt, szertelen és kotnyeles, de hazudósnak még Botos Kölöntéék se mondhatták, pedig az ő népes családjuk ügyetlenebb tagjaiból naponta meguzsonnázott kettőt-hármat. Csipike hagyta hát a pizstrángokat, boldoguljanak, ahogy tudnak a molylepkékkel, különben sem árt, ha egy kis önállósághoz szoknak, és szaporán visszaindult az Óriásnagy Bükkfához, hogy lássa, mi történt a távollétében. Mert valaminek történnie kellett, különben Kukucsi most is ott szundikálna a mohaágyon. Nagyon aggódott.

Az erdőben ugyanis még nem sikerült megteremtenie a Szeretet honát. Szarvasbikával kezdte, ugye, de Kukucsi itt is belerondított a terveibe. Pedig Szarvasbika elég szépen haladt a bögőórákon, már egészen elfogadhatóan kezdte zengeni a Szeretet dalát a kihívó bőföges helyett, bele a harmatos napkeltébe. Szarvasbika nyilván csak a kezdet lett volna – utána Nyest következik. Meg kell győznie arról, hogy a sok húsétel időnapelőtti gutaütéshez vezet, éppen ezért kismadár, mókus meg egyéb kedves állatka helyett, fogyasszon édesgyökeret mogyoróval.

Lehet, hogy itt a baj – gondolta Csipike.
– Nyest bizonyára bebújt az odúba, és –
hamm! – bekapta Kukucsit.

Csakis Nyest lehetett! Más veszedelmes
állat, mint például Farkas-barkas vagy Ró-
ka-koma nem fér be az odú kicsi nyílásán,
mint ahogy nem fér be Vadmacska vagy
a rettentő Hiúz, akitől talán még maga Réz
Úr is fél, de ez még nem egészen biztos.

Az odú előtt figyelmesen körülnézett.
Nem látott nyomokat, hát megkönnyebbül-
ten sóhajtott fel. Ide be nem ment senki, de
ki se mehetett – gondolta – az egy Vízirigón
kívül. Elmosolyodott. Kukucsi bizonyára
magára húzta a mohapaplant, azért nem
látta őt Vízirigó!

Bement.

A mohapaplan tényleg felpúposodott.
Csipike méltatlankodva csóválta a fejét. Jó,
jó, érti ő azt, ha valaki szeret aludni – de
ennyit?! Harsányan ébresztőt rikkantott:

– Fel a fejjel, ki a mellel, hiszen a nap
mindjárt felkel!

Semmi.

Csipike összeráncolta a homlokát. Itt az
ideje, hogy kimondja a végső figyelmezte-
st. Megköszörülte a torkát, és teli tüdővel
kiáltotta:

– Ha egész nap
csak alszol, eszel,
előbb-utóbb be-
teg leszel!

Csodák csodája, Kukucsi erre se moz-
dult!

Csipike rosszat sejtve hajtotta fel a mo-
hapaplant.

Semmi. Ám a mohamatrac is kidudoro-
dott. Ejnye, csaknem az ágy alatt alszik ez
a bűnlusta Kukucsi?

Az ágy alatt földhalmocska volt. Közé-
pen lyuk.

Kukucsi elment!

Vége a gondnak-búnak, nem borítja fel
többé a napirendet, nem sértegeti okta-
lan szókimondásával Nyulat és Madarat!
És mindez úgy történt, hogy Csipike há-
zigazdai tekintélyén, vendéglátói hírnevén
nem esett csorba! Újjongva szaladt ki az
odúból. Boldogan nézett körül: kivel üzen-
hetne gyorsan Nyúlnak és Madárnak? Egy
méhecskét pillantott meg. Szépen megkér-
te, legyen szíves, szóljon a társainak, ha
Nyulat és Madarat látják, mondják meg, ma
este ünnepi vacsora lesz Csipikénél annak
öröme, hogy megszabadultak Kukucsitól,
a bajkeverőtől!

– Zümm, meglesz! – mondta méhecske.

Csipike hozzálátott a készülődéshez. Rendbe tette feldúlt odúját, majd megterített a fa tövében. Áfonyamazsolát, mogorót és édesgyökeret hordott ki éléskamrájából jó bőven, és mire elkészült, melléje röppent Madár is, egy gyümölcessel dúsan megrakott szederindával a csőrében.

Nyúl se volt rest: két egész sárgarépával állított a vacsorához, a vadméhek pedig, látva, mekkora öröm szakadt Csipikére, egy kései harangvirág kelyhét színig megtöltötték cseppentett mézzel.

Bealkonyodott. Madár elénekelt az esti dalt, majd asztalhoz ültek.

– Örvendezzünk! – kiáltotta boldogan Csipike.

– Vigadjunk! – emelt magasra egy sárgarépát Nyúl.

– Szóljon a nóta! – repesett a szárnyával Madár, ám egyszerre elgondolkozva fordult Csipikéhez: – Mondd, Csipike, miért ment el Kukucsi?

A kérdésre Csipike nem tudott felelni. Elgondolkozva nézte a vacsoracsillagot. Nyúl se hadonászott tovább a murokkal.

Szórakozottan eszegettek, és mindhárman ugyanazon törték a fejüket: vajon miért ment el Kukucsi?

Micimackó, Malacka és a gyógynövények

MILNE meséjét továbbszötte SIGMOND JÚLIA

MALACKA: Szervusz, Micimackó! Hallottad a nagy újságot? Bagoly kora reggel kihirdette, hogy ma délután gyógynövény iskola lesz nála.

MICIMACKÓ: No és miről is lesz szó?

MALACKA: Éppen azért jöttem hozzád, hogy megkérdezzem. Te biztosan tudod, melyik növény beteg, kit kell meggyógyítani.

MICIMACKÓ: Jaj, Malacka! A gyógynövény nem azt jelenti, hogy a növény beteg, hanem éppen fordítva: ő gyógyít. Azért hívják gyógynövénynek.

MALACKA: Nahát! A növények doktorok tudnak lenni, s ha beteg valaki, meggyógyítják?

MICIMACKÓ: Ejnye-bejnye, Malacka! Hát már elfelejtetted, milyen beteg voltál a tavaly? Tudod, hogy tulajdonképpen mitől gyógyultál meg?

MALACKA: Mitől, Micimackó?

MICIMACKÓ: Kangamama gyógynövényekből készült, mézes teájától.

MALACKA: Nahát!? Tényleg elfelejtettem. Pedig miután meggyógyultam, elmentünk hozzá, és megköszöntük azt a gyógyteát.

MICIMACKÓ: Na látod! Ezért örvendek Bagoly gyógynövény iskolájának. Legalább mindannyian megtanuljuk, hogy itt, a

Százholdas Pagonyban milyen gyógynövényeket gyűjthetünk.

MALACKA: Micimackó! Remélem ez az iskola nem lesz olyan nehéz, mint a tavalyi, amikor a madarokról tanított minket Bagoly, s engem a szégyen ölt meg, és nagyon butának éreztem magam, mert sohasem hallottam a tövisszűrő gébicsről meg a barázdabillegetőről.

MICIMACKÓ: Ne félj, Malacka, ez biztosan nem lesz olyan nehéz.

MALACKA: Akkor mind a ketten megyünk ma délután, ugye?

MESÉLŐ: Délután összegyűlt az egész társaság. Ott volt Kangamama és Zsebibaba, Tigris meg Nyúl. Még Füles is eljött, bár őt a bogáncson kívül más növény nem nagyon érdekelte. Persze megjelent Micimackó és Malacka, sőt egy kicsit később Róbert Gida is. Bagoly elővett

egy nagy könyvet, s megmutatta a gyógynövényekről készült színes képeket. Azt is elmondta, melyik növényt mikor kell szedni, hogyan kell megszáritani, hogy ott legyen mindenkinek a kamarájában a ka-

millavirág, a bodza és a hárs, no meg a többiek.

Gyerekek! Amikor kirándulni mentek, gyűjtsetek ti is gyógynövényeket. Ne feledjétek: fűben, fában orvosság van.

KAMILLA

GYERMEK-LÁNCFŰ

KÁKKKFŰ

CSIPKE-BOGYÓ

HÁRSFA-VIRÁG

BODZA

FORRÓ ÁGNES
rajzai

Ti küldtétek

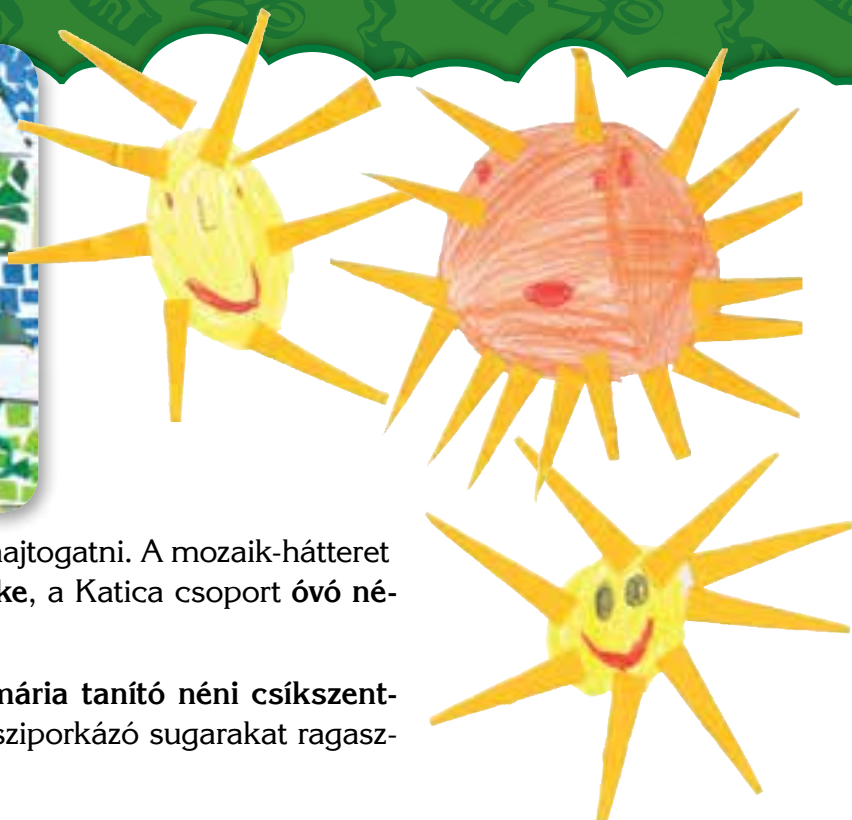
• Tudjátok, hogy minden huszárezred más színű egyenruhát viselt? **Marton Irénke tanító néni nyárad-szeredai** kisdíákjai maguk vágták ki, és színezték korhűre a kis hadsereg katonáit.

• A fát, a virágos hátteret vízfestékekkel „ecsetelték” a zöld alapra **Vincze Éva tanító néni** előkészítősei a **gyergyószentmiklósi** Fogarasy Mihály Iskolában. A virágokat pedig fogkrém tubusával pöttyözték az ágakra.

• **Pávai Erika tanító néni** **dési** osztálya három sárga-árnyalatból komponálta meg a nárcisz-csokrot. A szirmoknak csak a közepét ragasztották az alaphoz, így enyhén felborzolható a virágkehely.

• A pitypang bolyhos, sárga virágait, a szárazakat ecsettel, a leveleket pedig pecsételve festette **az esztelneki Fülöp Dóra, Varga Katalin tanító néni** diákja. Hogy mi volt a pecsétnyomó? Maga a gyermekláncfű zöldre festett levele.

- A Szivárványból megtanultunk hóvirágot hajtogatni. A mozaik-háttérrel magunk találtuk ki hozzá – írta **Fodor Emőke**, a Katica csoport óvó néje a szamosújvári Sünike Óvodából.

- Süss fel, Nap! – énekelték **Kedves Annamária tanító néni csíkszentdomokosi** előkészítősei, miközben hétágra sziporkázó sugarakat ragasztottak a mosolygós napkorongokra.

- A hóvirágok **Szalárdon, Béres Mónika tanító néni** osztályában „nyíltak” egy-egy kis fehér papírnégyzetből. Hajtogatott-sodort zöld tövön, száron pompáznak.

- Ezzel a mesebeli, kacskaringós-virágos fával kívántak nekünk boldog tavaszt **Czompa Mónika tanító néni színérváraljai** kisdiákjai. Készítsétek el ti is: a virágok egyaránt szépek festve, papírból kivágva vagy szalvétából gömbölyítve.

Szárnybontó

Hóvirág, hóvirág,
gyönyörű szép hóvirág,
olyan szép vagy,
mint a holdvilág.
Hóvirág, hóvirág,
ideje előbújni már.
Dugd ki, kérlek, kis fejed,
a nap fénye melenget.

Pápai Anita Lilla,
Kolozsvár

Gyere, gyere, tavaszka,
hogy virágozzon a fa.
Előjöttek a pillangók,
kibújtak a virágok.
Süss, süss, napocska,
hogy játszodjon a lovacska.

Pálfi Hanna,
Marosvásárhely

Ibolya, ó, gyenge pára,
Tavasznak kedves virága.
M megbújsz fák, bokrok tövében,
S onnan virítasz a kék égre.

Bárdosi Nóra,
Sepsiszentgyörgy

Haricska Attila,
Csíkszentgyörgy

Várunk, tavasz,
jőjj hát,
öltözzetek
új ruhába, fák.
Kedvünk
derűs napsugár.
Elekes Boglárka,
Gyergyó-
szentmiklós

Vicsiocsány Loretta,
Kaplony

Gábor Hajnalka,
Gyergyószentmiklós

Tavaszz, tavasz,
gyere már!
Minden gyerek
téged vár.
Szeret téged
mindenki,
kimehetünk
játszani,
biciklizni,
focizni.

Éles Izolda,
Magyarlapád

A fecskék hazajöttek, persze
a gólyák is. A nyulak kibújtak
vackukból, és ennivalót keres-
tek, a mókus is bizonyára kibújt.
A virágok is kinyíltak és illatosak.
Minden szép. Meseszép.

Szilágyi Mónika Apollónia,
Désfalva

László Rebeka,
Torda

Gyere, tavasz,
gyere már,
hívogat a napsugár,
hogy a virágok
kinyíljanak,
és a gyerekek
vidáman
játszadozzanak.

Madarász Barbara,
Gyergyóalfalu

Czéczei Márk,
Szilágypanit

Békési Aranka tanító néni
osztálya a kolozsvári
O. Goga Iskolából:

Domboldalon van egy fa,
Kirügyezett tavaszra.
Nagy jókedv van alatta,
Ott játszik a Malacka.
Micimackó meglátja,
Odaszalad hozzája.
Mikor eljön az este,
Hazamennek kettesben.

Loşonţi Giulia

Napsugár, hozd el
a tavasz kis virágát,
csald ki a földből
a fehér kis nyílását!
– Nini, már itt is van! –
örvend a somfaág.
Mókus is kiáltja:
– Kinyílt a hóvirág!

Váradi Ákos

Tavasszal a mező zöldül,
Fecske repül magasan,
Fák rügyeznek, virágoznak,
Gyermekecskék játszadoznak.
Szatmári Bernadett

Legszebb madár a fecske,
Odaszáll az ereszre.
Eresz alatt csicsereg,
Irigylik a verebek.

Csoma Noémi

Csipike postája

Március a tavasz, a forradalom és a nők ünnepe. Ti hogyan ünnepeltek? Írjátok, rajzoljátok, fényképezzétek le, és küldjétek el nekünk. Mi pedig beszámolunk híreitekről Csipike postarovatában, vagy legalább megköszönjük leveleteket úgy, mint a következő barátainknak: **Fodor Nóra**, Szamosújvár; **Kovács Orsolya**, Toró Csenge, **Barabás Márk**, Székelyudvarhely; **Opra Evelin**, Csíkszentdomokos; **Széles Dorottya**, Szilágysomlyó; **Kacsó Barbara**, Szováta; **Dénes Johanna**, Sárosi Virág, **Ruff Brigitta**, Deák Ferenc, Kolozsvár; **Berekméri Zsombor**, Sáromberke; **Bagoly Andrea**, **Vilikó Renáta**, Kovászna; **András Nóra**, Horvát Ágota, Csíkmadaras; **Kasza Alehandro-Alfonzo**, Szilágycseh; **Brém Rafael** és **Boglárka**, Mezőpetri; **Mákszem**

Balázs, Gyergyószentmiklós; a kolozsvári Hársfaillat Óvoda, a Bambi Óvoda Virágocskák csoportja; a kovásznai 2-es Óvoda; a révi, a tor-daharasztsói, a mákófalvi óvodások; a gyergyó-szentmiklósi Fogarasy Mihály Iskola előkészítő A, a Vaskertes Iskola II. A; a zilahi Wesselényi Református Kollégium I. osztálya; a szilágyperecseni, a krasznai előkészítő; a csíkszentgyörgyi I. A osztály.

• **Egyed Mária** óvó néni erdőfülei kiscsoportja nem „túl kicsi” a Szivárványhoz. Érdeklődve lapozzák minden számunkat, és elküldik rajzaikat is.

Vágd ki a bélyeget, és ragaszd a neved mellé az osztály, a csoport közös gyűjtőlapjára!

E lapszám támogatója:

● Mindig szívesen lapozunk téged, és olvassuk a szép verseket, meséket. Szeretettel küldjük neked kedvenc játékbabánkat, a csutkababát. **Puskás Sarolta óvó néni és csemetéi a szatmárnémeti Szivárvány Óvodából**

● Egy lány, egy fiú – **Károly Veronika csikmenasági előkészítő osztályát** az Isten is páros csárdásra, játékra teremtette. A Szivárványt pedig mind közösen böngészik.

● Tavaly a Szivárvány-barátság-fára ragasztották a bélyegeket **Gyergyai Enikő felsőlemhényi nagycsoportosai**. Kíváncsian várjuk, az idén milyen képet alakítanak ki Csipike állatos bélyegeiből.

Címlap:
Pihenj egy kicsit,
hangya barátom!
MÜLLER KATI
rajza

SZIVÁRVÁNY, kisgyermekes képes lapja.

Kiadja a NAPSUGÁR Kft. Főszerkesztő: ZSIGMOND EMESE. Képszerkesztő: MÜLLER KATI. Lapterv: Könczey Elemér. Honlapszerkesztő: Komáromy László. Műszaki szerkesztő: Várdai Éva. Megrendelhető a szerkesztőség címen: 400462 Cluj, Bld. C. Brâncuși nr. 202. ap. 101.

E-mail: naps.sziv@napsugar.ro. www.napsugar.ro. Telefon/Fax: 0264/418001

A lapok árát a következő bankszámlára várjuk: Cont IBAN RO45RNCB0106026602080001 B.C.R., SÚC. CLÚJ S.C. NAPSUGÁR- EDITURA S.R.L. CUI: 210622.

Készült a kolozsvári TipoOffset Kft. nyomdájában. ISSN 1221-776x

Rajz-üzenet

Albert Zsombor,
Kolozsvár

Berekméri Bálint,
Körtvélyfája

Sildán
Bernadett,
Gyulakuta

Kulcsár Fanni,
Szilágyperecsen

Martonfi Tamás,
Kolozsvár

9 771221 776005 14373

Ára 3 LEJ, 400 FT